SOL

SEV PANEGYRICA ALLVSIO
DIVO BENEDICTO
DICTA

A D. Hieronymo Bendando Mon. Casinen.

In Comitijs Generalibus Parmæ celebratis.

NAZIONALE
1872

Bononiæ Typis Io. Baptistæ Ferronij 1640. Super. permissu.

1098.1

EMINENTISSIMO,
Et Reuerendiss. Principi
FRANCISCO
CARDINALI BARBERINO
S.R.E. Vicecancellar. ac Congreg. Casinensis Protectori,

HIERONYMVS BENDANDVS MON. CAS. F.

DVERTEBAM nuper selectæ Iuuentutis numerum (maiorem fortasse, quàm præsentis æui ferat calamitas) in studij gratia ab omni plaga terrarum aduentasse Bononiam. Cumq; experirer (Princeps Eminentissime) aut deligentium sibi doctores industriam, aut multijugæ eruditionis copiam sibi comparantium solertiam, sæpiùs gratulabundus hæc mecum dixi. O inuidendam sęculis alijs ætatis nostræ fortunam! Viuũt etiam num Democriti, habemus nunc quoq; Pytagoras, quibus in scientiarum lucrum peragrantibus, vitæ sit perexigua ratio, laborum vero tolerando-

rum penitùs nulla. His iacturæ voluptatum sunt quæstus, sunt gratissima quies labores, modò sit pro virtute laborandum; Nihilq; Bononiæ, vbi multa sunt bona, concupiunt, præter laboris opportunitatem. Hæc, inquam, me attentiùs aduertente, suspicio, quam semper habui, in labore gustari multum solatij, in firmissimam hãc opinionem euasit; vel, scilicet, nihil felicitatis esse mortalibus, vel illam in solo labore quærendam. Declamaui propterea in huius anni studiorum initio pro laboris felicitate, eòquè libẽtius, quòd cõtra otiosos contentionem haberem, qui, quam inire conflictum, maluat iacere conuicti. Quis .n. paueret hostes, quos videret manibus sedere porrectis? Animabat vltra me isthæc molientem operosæ Iuuentutis virtus assistens, meis etiam, si fuisset opus, suffectura defectibus. Hæc, vt pro labore contenderem fuit ratio. At, cur tuo nuncuparem nomini hanc causam, aliud fuit consilium. Præuidebam meæ parti argumentum deesse vnum, quo virilius aduersantes conuincerem, nisi Heroem inducerem, qui laboris partes fauorabili attestatione fulciret. Tu ideo (Cardinalis Amplissime) hìc appellaris, qui sicut virorũ quorumuis es operosissimus, ita piç quouis alio defensioni laboris authoritatem adiunges, & fidem. Quem non pudebit, aut otium efferre, aut improbare

bare laborem, si ad te conuertat animum, qui cæteris quibusuis bonis videris præferre negotium? Cum omnibus sis cumulatis fortunis, quę possunt mortali concedi, nulli inhæres intentiùs, quàm inquieti labori; reliquis nec quidem vteris, negotio verò incessãter instas, perinde ac illo perfruaris, illo solo feliciteris. Et sanè totius orbis regimento præfectus, succumberes oneri tanto non surrecturus, nisi laboris pondus eleuaret oppressum; nisi defessum, lætitia, ac voluptate reficeret medicus labor. Hactenus te dixissem sæpè felicem, nisi me putassem vulgaribus excitaturum inuidiam. Dixi te operosissimum, vt generosi Spiritus noscerent, quid debeant concupiscere. Mihi tuæ nũc succurrunt APES. Quàm bellè illis es similis, nisi illæ sint tibi similes! Siuè te illæ imitentur, siuè tu illas, nihil est industriæ, dexteritatis, laborisq; aptius exemplar: Nihil probabit melius laborum dulcedinem, quàm labores Apum. Neget, qui potest, labores Apum esse dulcissimos. Neget, si potest, laboris felicitatem, qui te sciat pro toto laborantem orbe, laborem habere pro delicijs. Quàm tutò meis hisce laboribus consului, quos tuarum Apum condiui laboribus! Sensum illæ præbebũt legenti suauitatis: Tu LABORVM FELICITATEM authoritate firmabis. Viue diu sub hoc onere, vale diu sub hoc labore.

Ad

AD EVNDEM

Eminentiſſimum Principem

FRANCISCVS CARDINALIS BARBERINVS VICECANCELLARIVS

Anagramma

VRBI VACANS FELICI LABORE SVCCVRRIS: CARDINIS ANNALES.

DEbita iurè tibi, Princeps, monimenta laborum;
Iurè adit Alcidem te labor ipſe ſuum
Nempe VACANS VRBI Vrbano SVCCVRRIS Atlanti,
FELICI felix fitq; LABORE labor.
Sæcla laborati ò quoties ventura recurrent
CARDINIS ANNALES erudienda tui!

Perilluſt. & Adm. R. D. DOMINICI VALERIANI Rauen.

Eiuſdem

ctorum frequentèr tentata fiducia,dum in nocturno silentio,cum cęteris rebus reticeret quoque prædicationis eloquium. Nox quæ vigilantibus solet esse molesta, molestior reddebatur ob metum; terrificæ namque Tyrannorum laruæ, horrendiq; lictorum assultus, trepidantes vel detrudebant ad specus, vel Idolorum cultui curuabant vti triumphata mancipia. Omnino suo deflorata nitore squallebat Ecclesia, perinde ac Catholicorum sol extremum suæ lucis diē obijsset, aut inter errorũ hæresumq; caligines delituisset illumis, Sed ecce suspirati SOLIS INSVETVS ORTVS (Dixisses) sicut post diuturnam Cœli procellam, productamque plus nimio noctem SOL quam alias opportunior exoritur, ità deplorato sæculo. NVNQVAM OPPORTVNIVS poterat concedi luminare præsidium.

Fuit Nursia nostri SOLIS felix Orizon; cuius natalitius splendor extitit adeo clarus, vt illi laudem non secus, ac soli lumen erogare superfluat. Narrasse sufficiat ex illa familia traduxisse cunabula, à qua similiter se prognatos Imperatores multi, suæ domus primarias inter glorias enumerant. Itaque imperium ipsum nihil illi esset vltra splendoris allaturum. Vbi verò primùm huius SOLIS crepuscula ridere cæperunt manè pueritiæ; quale tùm auspicatum specimen ineuntis diei? Sequebatur aurora virtutum omnium illuminata splēdoribus; & quidem fides purissimo rutilabat albore, pellucidis ardebat facibus charitas, & immaturæ innocentiæ infantes adhuc radij fulgurabant. Quo excrescet hæc pueritia? qualisque illius in virilitate meridianus feruor, si tale ENASCENTIS SOLIS MATVTINVM illuxit? spectabiliores in ætate tantilla, quæ voluptatibus propensior indulget, quàm in senectute virtutes: sic etiam Sol est in oriente pulchrior, quàm dum vergit accubiturus in vesperas.

Vix

Vix autem in ephebum euaserat, cùm Romam, vt iuuenilis ætas liberalibus ſtudijs informaretur, adiuit. Reor ad Vrbem properaſſe, vt illò lætiſſimum diem ſui ipſius Lucifer ipſe deportaret, ac Orbi toti futuræ ſerenitatis conteſtaretur auſpicium. Ibidem immorans, quantum per illam licuit ætatem, inter cætera hoc etiam didicit, multos per ſtudiorum callem obliquato progreſſu vitiorum ductos in lapſum, & in ſcientiarum quæſtu probitatis pauperiem contraxiſse. Ille tamen inter ſcurrile iuuenum ſodalitium, nullo internarum ſordium dehoneſtamento maculabatur. Ne miremini (Auditores) ſimiliter SOL ſuper calcato cęno nulla conſpurcatis alluuie, ſed impollutis radijs expatiatur. In grammatico ſtudio per declinationes vitiorum eruditus eſt, quo tramite ad veræ ſapientiæ faſtigium deueniretur. Poſt habitis propterea ſcientijs, vel illis, quæ errorum obſcuritati miſcentur, vel quas fuſcata morum turpat obſcænitas, vel quæ tumidi faſtus inumbrantur fuligine, ad illam ſuſpirauit doctrinã, quam omnibus depuratam nubeculis docemur ſolùm à Patre luminum inſpiratam. Romanam ergò frequentiam ſublacenſi ſolitudine commutauit, & à Gymnaſio properus feſtinauit ad antrum. Veſper tùm Romuleam plagam inopacauit, à cuius emiſphærio tam fulgidum iubar abſceſſerat.

Sed quò te vertes Benedicte? ad Eremum? Prærupta igitur ſine cliuo ſaxa petes, humano forſan nondum impreſsa veſtigio? Cauearum ergo ſpelæa, ſolitarios cautes, in hoſpitas ſpecus ciuilis hoſpes habitabis? Nec frequentiori commercio aſsuetum animum abſterrebunt cryptarum illa ſepulchra, vel ipſis perhorrenda feris? In hoc etiam SOLIS æmulator appares; vt enim enaſcereris illuſtrior voluiſti quaſi occidendo peragrare ſub terram. Admitte

mitte ſaltem me ad vſque deſertum tibi comitem, relatu-rum indè ſacri ſpecus conceſſos honores.

Ad Sublaci tandem latebroſa montis deuenit, quæ, vt tanti ſyderis fuerunt acceſſu dignata, cum æthereis campis de claritate iure contenderunt. Quæ pietatis exercitia cogitatis ibidem trienali ſpacio peracta? continuata ducebatur oratio, ſola ad ſeueriores cruciatus diuerſione diſcreta. Habeat licet coronam gloriæ martyrium, & inter cruentas manus in fata cedere ſit ad monumentum laudis; breuiuſculo tamen vnius horæ tempuſculo agon abſoluitur, quia tarditatis impatiens Tyrannorum immanitas intempeſtum extorquet debitum mortalitatis. At in ærumnali vita diutinum ſibi ſupplicium viuere, eſt longè maius dignitate martyrij. O' quoties imaginor Panigyriſtæ noſtri intra conuallium ſinus Dei decãtatas laudes in Cœlorum concauis Echo formaſſe: atque ad illos telluris hiatus Angelorum traxiſſe choros: ibique cæleſtes cãtus modulis immiſtos humanis? Quoties turmatim aduenisse Seraphim, vt nouum forſan genus amoris ediſcerent? Vt diuini amoris incendio conflagrantis hominis mirarentur ardores? Qualis verò tum Principis tenebrarum inuidus furor, qui perſentiſcebat, ſuum Regnum deſolatum iri ad mox futurum noſtri SOLIS ORIENTEM? Arte fallendi peritiſſimus hoſtis technas omnes, inſidias omnes moliebatur, omnia ad dolos, ad fraudes cuncta conſtruebat, vt lucidioris ætatis prodromum hunc quomodocunque obnubilaret. Proinde illorum criminum labes excogitabat, quæ præ cæteris ſolent in obſcurare peccantes: ad impuræ, inquam, carnis ſcelera ſtygius leno confingebat allicia. Non tam enim nubila Cœlum, nec tam caligo Solem, quàm libido mentem obumbrat. Adfuit demum per illa ſolitudinis amica ſilentia peragranti

incolæ vaferrimus hoſtis, & fœmineæ ſupra ſtuporem efformato venuſtatis idolo, intemeratum animum pellicator exagitauit. Indixit crudelius bellum obiecta mulieris forma quondam ab illo quidem inſpecta, deſpecta tamen, quæ ac ſi ſuum eſſet vindicatura contemptum, poſcebat propriæ ſpeciei idololatram, quem antea eiuſdem ægrè viderat contemptorem. Athleta noſter de hoſtibus triumphare ſolitus, ab vehementi cogitationis impulſu concuſſus eſt. Oculi illius ferarum ſolum gnari conſpectuum recreabantur inſolentis formoſitatis mentali præſentia, & incipiebat appeti conſors peregrina, quaſi ad ſolitarij profutura ſolatium. Quantum heu! heu quantum robur ſexus infirmioris! valet, quem fortiori marte hoſtes non potuerunt, amica puella debiliori Venere expugnare. Collidebat Benedicti mentem infandæ voluptatis cum caſtitate conflictus, hinc ſanior Diuinorum charitas, inde veſana eluctatura cupiditas adſtabant vtrinque feruidè pugnata dimicatio. Inter ancipitem monomachiam mens agitata, modo illecebroſas exaudiebat inſtātias, interdum inuicto moderata conſilio pendentem corrigebat aſſenſum. Procax tamen ſpectaculū importunius ſe ſe in proſpectum inſinuauit, & petulanti lenocinio ferè dementatum ſeduxerat. Mundus tunc profugum, ac deſertorem ſuum reuocabat inſtanter, ſequè mox recepturum fidebat, vt ciuem, quem nuper conclamauit extorrem. Et qui dudū ab vrbanis otijs ad ſilueſtres ærumnas promptus acceſſerat, è poſtliminio ad mollities Vrbis redux meditabatur aduentum. Noſtis vt fumidæ libidinis flammæ poſſint puritatis caligare candorem? Et cœleſtem amorem fornicariæ tedæ impudicis halitibus contemerare? Ea nimirum ſorte, qua SOL poſtquam adoleuerit excitatis ſuo calore vaporibus ſolet offundi, qui ab

cois

eois tractibus clarissimus viscebatur. Erat iam iam agoni cessurus, & blandientis illusionis venturus in deditionem, dum qui pro agonotheta resederat Deus luctatori suo auxilio succurrrit; Illo auxilio, quod frequenter militem in lucta deserit, vt innatæ debilitatis admonitus, fateatur spiritales nequitias superno solum superari iuuamine.

Postquam cępit suffultus animus carnis præualere conatibus, arbitror illum tùm sibi nuperrimè à se ipso degeneri hæc sugillando exprobrasse. Itane verò parum du raui charitatem, vt ab illa desciscerem in molles affectus? Non pudebat ergo iuratæ castitatis non stare decretis? miserum me propè fuit, vt adulationi concederem voluptuariæ Sirenis, quæ auditorem suum primo complexata congressu dedit naufragio. Neque vigiliæ, oratio, inedia, & id genus torsiones potuerunt æmulæ meæ sæpius correcta fræna moderari? Et hos insultus feram inultus? Depereat caro magis, si semper rebellatrix spiritus detrectat imperium. Vix hæc obiecerat, dum ad vicinos vepres se conuertens, carnalis iniuriæ testes illos, ac vindices inclamauit. Nudus inde se in spinarum sagittas inijcit præcipitem, credo, vt pudicitiæ rosa non defrondaretur tam peruia luxuriosæ cantaridi, sed inter præsidiarios dumos incorruptior asseruaretur. Excruciabiliter admodum læsus à sentibus, illęsus restitit cupidinis iaculis, amoreque in dolorem degenerato, confessus est, plura spicula, eademque acriora dumetum euaginasse, quàm cupidinis pharetram. Voluit totum dilaniare nudum corpus, vt totum pudici cruoris decor circumuestiret, neuè aliqua illius particula se iactaret inuictam. Martyrij corona solum caput redimire consueuit, toti corpori Benedictus vrticarum serta contexuit, vt intelligeres, nescio quid gloriosius esse martyrio tot vulnera, quæ morti multiplicatæ

sufficerent. In se ipsum his impietatis officijs piè ferociuit, asperiorem quoque lanienam nouaturus, nisi malè suada sanguum procacitas lasciuire destitisset. Vah subdola caro, quæ tuis stimulis agonistam nostrum compungebas; tunc certè mille confixa mucronibus tabescebas ingloria, & in rogo, quem alij paraueras ipsa torquebaris exusta spinarum ardoribus. O gloriosa spineta, quæ sacro irrorata cruore in roseas coronas effloruistis ad triumphū aptiora, quàm palmæ, quàm laurus? Venereas faces extinxistis vestris incendijs: vestri cuspides Cupidinis obtuderunt acumina. Sauciastis equidem, at vero salubriter; & quò magis exanimastis corpus, eò reuixit vegetior animus. Interijsset Benedictus, nisi vos inter discerptus totus occubuisset: nisi febricitantem luxuria sanguinem tot sectis venis depulisset, & eius vicibus purgatiores spiritus, qui ad vitam magis conferunt successissent. Neque splendidius vti SOL vnquam enituisset, nisi intra Rueti conflagrationes libidinis etiam fumus euanuisset. Hic SOLI simillimum vobis Benedictum ostendo, modò stabiliendæ fidei poeticum non refragetur inuentum. SOL (Apollo inquam) Pythonem serpentem horrendum, vel (vt veriùs dicas) è putrefacto solo vaporem, qui sursum nimbos euomens sibi minitabatur occasum, suis radijs, quasi sagittis inflictis transfodit, siue (si mauis) calore consumpsit. Minus est, quod de illo finxit Antiquitas, eò quod hic pugil illustris peregit. Non sanè imaginarium, sed indomitum verè Monstrum (carnem loquor) innumeris dilacerauit aculeis. Vnde Pausanias, & Pindarus hìc Pythia certamina honestius concelebrarent, ac gloriosiores, quàm ex Esculo, vel Apio Apollini meo coronas attexerent.

Succurrit modo Auditores, quod oblitus omiseram; quare voluptuosæ Veneris domum SOL noster non est

in-

ingressus? scitis quare? quia probè sciebat Solarem quoque Planetam domi Veneris suæ virtutis iacturam facere, ac luminis subire decrementum. Austeritatis potius, interruptæq; pugnæ cum hostibus prosecutus est cursum, quousq; in altiori meritorum signo conscendens luminosæ sanctitatis incrementa susciperet. Non secus ac cum pugnacis Martis mansionem SOL intrat, vigoris inde plenius resumit augmentum.

Sed nunc iam sentio imminere meridiem, quippe cum defixis oculis benedictinos interitior splendores intueor; in torridata veluti Zona nimietas luminis suspectatis imburit accessus. Referunt post ereptam è cogitatæ mulieris manibus victoriam, triumphalis currus ita stitisse rotas, vt post hac in casus non sint prolapsæ periculum, sed vt in meridiano solstitio, ibi permansuras æternum. Putarem exinde diuinum hunc Phœbum sanctimoniæ luculentius lumen effudisse, SOLIS quidem ad instar, qui defluentibus in imbres, nubium deuictis turmis, profusiorem lucem ad remotiores partes victoriosus amandat. Hoc indubiè significatis in stemmate; in quo ruere cernimus ELIMINATAM NOCTEM, contractasque ad confinia lucis VMBRAS aperire dici locum. O quot illud meridiale fulgetrum longæ desidiæ indormientes ad vitæ vigilias exciuit! Quot accidiæ letargo pressos, vitiorumque oppletos angoribus (morbi .n. ingrauescunt nocte) pietatis calore refecit, releuauit. Imò quot interceptos iam morte viuacitati reddiderit aperirem, nisi inde etiam aperirentur sepulcreta in aspectus vestri fastidium. Obseruate saltem, cuius virtutis esset non solum viuificæ, sed etiam accersensis, attrahentisque, cuius similem in Rege syderum demiramini Maurum, Placidumque Quirinales Dynastas à parẽtum vlnis auulsit adhuc impuberes; tunc

 porrò

porrò cum cariori teneritatis amplexu captiuos teneret amor genitorum. Quis dum Benedictum Maurum inter, ac Placidum vidisset medium, non dixisset, Sol est in Geminis? Et quis nam dum Benedicto iubente, currenti per flumina Mauro, præstari siccum inspexisset obsequium, non miratus exclamasset, ecce radius Solis? Cumq; Maurus ad Gallos, ad Siculos Placidum audisset delegatos, vtrumq; vtrique Regno Christi pacem prænuntiaturum, ecquis nõ indicasset illos, vt geminatam Iridem aduerso Sole virtutum mille coloribus perornatam? deficeret prius hæc dies, si eiusmodi vellem connumerare viros, quos sibi vti SOLI socios adiungens fecit catholici firmamenti lucidas sphæras, vel (nisi repugnetis Astronomis) sui ipsius satellites, ac laterales stellas.

Dudum à Delos, & Delphis ad castrum Cassinense cultum Apollinis transtulerat cæca Religio, ibiq; putati numinis structa delubra iniquo ritu excolebantur. A Sublacensi iugo vidit (ecquid non videat SOL oculus Mundi?) odorato thure competitori suo aras halare, quibus superstitionis nigrore vicinia tota fumigabatur. Non tam per hiemem caligantis noctis conglaciantur vmbræ, quàm vbi adoratus Apollo irradiabat, suo namq; lumine cum oculis cæcauerat corda litantium, & ad sui præsentiam dies nunquam, nox semper infidelitatis incubabat, obscuriores etiam tenebras emissurus cymerijs vmbris. Irridenda ne hæc, an miseranda fidelitas, quæ cçcutit in lumine, errat in Sole.

Tantam perosus impietatem eò venit ocyssimè, emulique sui indignis destructis fanis, dignissimo numini templa construxit. Videlicet, vt se veræ lucis certiorem Phębum, clariorem SOLEM factis assereret. Neget qui potest BENEDICTVM tanquam SOLEM turbido seculo

na-

natum, dum nec Phæbus ipse diffiteretur, qui tum suæ lucis diminutam gloriam indoluit; & quod Benedicti non effigies quidem, sed vix vmbra esset operta facie impalluit.

Quid A. vlteriora argumenta disquiritis? Addam, quod refert Eschiles, cui tota consentiens subscripsit vetustas, Apollinem è Tripode dare petentibus responsa solitum, & vt diuinationis magistrum scrutatoribus reuelasse ventura; Cui etiam dicatum cycnum, qui sui obitus diei præsagus præmittit suis funeribus harmonicam parentando lætitiam, ac si gratuletur sibi transactæ vitæ malorum euasisse frequentiam, vel speret felicioris mortis se perfunctum solamine. Sed hæc incredulæ sunt credulitatis simulata mendacia, quæ præstigijs ænigmatum fidem illuserunt infidam. Phœbus noster Propheta veracior, qui nunquam fuit fallaciæ conuictus, nisi cum falleret spiri ales hostes. Totilam aliosque testor, quibus futura cuncta diuinauit ad punctum, suiq; decubitus statam horam in Cycni modum præcinuerat. Vnum adhuc attendite (Domini) & ne viuam nisi almum Patrem SOLIS ideam esse deieretis. Duodenas sibi suisq; domos erexit; non hoc solum puto consilio, vt omnia misericordię opera se fecisse monstraret, quæ bis senario numero concluduntur, sed vt solem videretur imitari, qui & ipse in Ecliptica per duodecim stationes inerrans suis circulis regit Vniuersum. Quis autem nesciat ab illis ædibus vti ab artium scientiarumq; omnium seminarijs prouenisse viros, qui ecclesiasticum orbem gubernarunt, & sæcularem? Non recensebo cuicunq; notissima. Nec expectetis Herois mei extructos laudum aceruos; non id meditabatur animus, nec munus Encomiastæ suscepi. Et Benedictus hoc quoq; habet cum Sole commune, vt sicut non

inspi-

inspicit solarem globum, quin oculus obstupescat, ita istius affluentia laudum æquè audientium aures, ac enarrantis mentem stupor inuaderet. Sed quid amplius similia proferam? Si SOL è terrenis visceribus puriores spiritus sustollit ad æthera, vt in aere quoq; cometarum Cælum efformet, Quot terrenos affectus hominum Monarcha noster cælestes transmutauit in spiritus? Quotuè beatorum Empyreo fixit animatas stellas? Ille dicitur dux astrorum, & Princeps, quia illorum quodcunq; luminis maiestate præcedit. Quis eat inficias, Principem Cænobitarum Benedictum, qui in occiduis hisce plagis longissimo temporum interuallo præfulsit cæteris? A SOLE suam reliqua sydera lucem mutuantur. Non aliunde instituti sui rationem, ac typum, quàm à Benedictinis legibus sumpserunt claustrales alij. Fontem lucis vocabat Solem Heraclitus; Quid ni appellemus Sanctissimum Patrem inexhaustum fontem; à quo plurium Congregationum corriuantes riuuli fidelium campos fæcundant vberrimè? Nominant plerìq; Solem cor Cœli, quod illius teneat medium. Et vos proportione iustiori Benedictum Ecclesiastici corporis Cor nuncupabitis, si recordemini ab ipso (veluti à corde spiritus) plures enatos Alumnos, qui omnia Ecclesiæ membra multis seculis direxerunt. Monarchæ titulo permulti Solem honestarunt, quòd vni illius regimini iniungatur cura mortalium. Perlustrate vos animo oras Terrarum omnes a nascentis Solis cunabulis, vsq; ad illud, in quod cadit sepulcrum, & reperietis plurium Regnorum intra sua claustra recepisse Reges, vel è Claustris Reges cum fœnore restituisse Regnis, aut de Mundi Imperij pluries prouidisse Vicarijs.

Ad summum accedat nouus Archimedes, & per pœnitiores Cœlorum sinus aberret curiosius noua Solis vocabula

bilia vestigaturus. Item eadem vos tanquam sibi propria magis in numerato habere Benedictum inuenietis.

Verumtamen fateamur N. N. & sua concedamus vtriq; discrimina. BENEDICTVM, & SOLEM, vsq; huc per mutuam nominum, proprietatumque communicationem expressimus, quos tamẽ in his discriminatos agnoscimus. Nostræ ætatis Astronomorum occulatiores, maculis recenter inuentis, quibusdam quasi vmbrosis neuis faciem Solis deuenustatam euulgant. In Benedicto inuidia ipsa nihil notat erratum, quod probris queat incessere. Liuor ipse, cui genuinum est maledictũ nostrum SOLEM vocat BENEDICTVM. Sol semper recidiuus non oritur, quin pergat ad casum luminisq; vices sempiterna lege variando sæpè se reperit in Eclipsi. Benedictus altum Cæli meridiem conscendit occasurus nunquam, hullaq; seculorum peracta serie eclipsandus.

Hic tandem oculos cogor deijcere, quoniam penitus à vehemẽti fulgore sit hebetatus obtutus. Si visus sum vobis clariores Benedicti splendores, nec vidisse, nec ostendisse videndos, defectus meos excusat Chrysippi parœmia; ea est, vt minus videatur Sol, quo magis videtur, quia verè aspicienti subripitur, & cum ipsum tibi comprehendisse videris; sentis se à possidentis comprehensione deducere. Si obscuro sermocinabar alloquio: quid mirum? in facie Solis nihil afferri potest, quod splendeat. Si Primatem nostrum vti spirantem Solis simulacrum non pingebam: & vnde vidistis vos, vnquam in obscuritate sermonis, elucere colores eloquentiæ? Sufficiet mihi si atrore discursus adumbrauerim, imitabar .n. illius stẽmatis exemplum, quod sicut tenebrarum ostendit, cum LVCE consortium; ita ego splendidissimum Patrem vmbratili narratione simulaui.

Hacte-

Hactenus vti cicada Solis excitata calore perstrepebā; nunc quia confusionis NOX mihi mentem infuscat, & oculos, stridentes voculas suspendo. Mox verò canoræ magis huc aduolabunt lusciniæ, quæ æquè per SOLIS æstum, atq; per NOCTIS vmbras, suauioris artis gratioribus modulis cantabunt.

V. D. Ludouicus Modronus Pœnit. pro Eminentiss. & Reuerendiss. D. Card. Archiepisc.

Imprimatur. Fr. Io Vincentius de Garrexio Lect. Theol. Vic. S. Officij Bonon.